

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: A. Ch.**, zastoupen Michalem Benčokem, advokátem, se sídlem Praha 1, Václavské nám. 17, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 900/2003 - 33 ze dne 8. 3. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 900/2003 - 33 ze dne 8. 3. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4670/VL - 10 - P05 - 2001 ze dne 26. 8. 2003, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovateli azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, přitom na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, rozhodnutí formálně napadá „v plné rozsahu“ a namítá, že v průběhu řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci, důkazy, které si soud opatřil, byly neúplné a zakládaly se fakticky na informacích, které líčí situaci v regionu v zemi stěžovatelova původu jako stabilizovanou, a z tohoto důvodu soud nemohl posoudit správně skutkové i právní otázky,

kteřé pro své rozhodnutí potřeboval. Z toho stěžovatel dovozuje, že napadené rozhodnutí vyšlo z nesprávného právního výkladu podmínek pro konstataci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, přičemž krajský soud nedostatečně přihlédl zejména k soustavnému porušování lidských práv osob kavkazské národnosti v zemi stěžovatelova původu. Stěžovatel jako osoba z Kavkazu nemůže získat povolení k pobytu jinde na území Ruské federace, nesprávnost závěrů krajského soudu stěžovatel spatřuje i v posuzování bezpečnostní situace na území Severní Osetie. Stěžovateli tam hrozí nebezpečí od muslimských fanatiků, kteří nezapomněli na účast stěžovatelova otce v regionálních bojích. Stěžovatelova rodina je tak pronásledována z náboženských důvodů, a sice že stěžovatelova matka je křesťanka a jeho otec bojoval s muslimy. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém strohém vyjádření ke kasační stížnosti její oprávněnost popírá a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že za stěžovatele podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu jeho matka dne 20. 5. 2001. Stěžovatel nikdy nebyl v žádné politické straně. Zemi svého původu stěžovatel opustil v roce 2000, a sice poté, kdy v České republice již pobýval a vrátil se na čas do země původu, neboť v oblasti, kde žil, nebylo bezpečno, probíhal tam válečný konflikt. Žádost o udělení azylu byla podána proto, že v zemi stěžovatelova původu docházelo k teroristickým akcím, že jeho rodiče byli odlišného vyznání a že stěžovatel měl negativní vztah k armádě a nechtěl nastoupit základní vojenskou službu. Žalovaný vydal rozhodnutí, kterým stěžovateli azyl neudělil a kterým rovněž rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování. Svoje rozhodnutí odůvodnil tak, že v případě stěžovatele nejde o pronásledování ze strany státní moci a není tak splněna podmínka podle § 12 zákona o azylu, rovněž není splněna podmínka udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, žalovaný neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ani existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž poukazoval na teroristické útoky v zemi svého původu, které nejsou jednotlivými incidenty, ale představují neustálou hrozbu pro obyvatele. Stěžovatel tedy žije v neustálém strachu. Krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 18. 4. 2005.

Kasační stížnost byla podána dne 29. 4. 2005 a byla tak podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je podána z kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal v mezích kasační stížnosti a v rozsahu uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v úvodu své kasační stížnosti obecně uvádí, že napadá rozsudek „v celém rozsahu“, konkrétní námitku však uplatňuje pouze z důvodu nesprávného právního výkladu § 91 zákona o azylu, tj. překážky vycestování; nesprávné právní posouzení překážky

vycestování opírá i o svoje tvrzení obsažené v úvodu své kasační stížnosti, podle něhož důkazy opatřené v řízení nebyly úplné. Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 2 s. ř. s. zásadně vázán rozsahem kasační stížnosti a není tak oprávněn nad rámec zřetelně a jednoznačně uplatněného kasačního důvodu stěžovatelem konkrétně tvrzené námitky rozšiřovat, případně z nich dovozovat další souvislosti či skutečnosti a z nich pak další kasační důvody, jež stěžovatel neuvedl. Proto námitku nezákonnosti podle § 109 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud zkoumal ve vztahu k výslovně napadené nesprávnosti právního výkladu překážky vycestování.

Nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Právní otázkou, jež měla být dle stěžovatele v řízení před krajským soudem posouzena nesprávně, je otázka splnění podmínek pro konstataci překážky vycestování.

Podle § 91 odst. 1 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.

Podmínky podávané z § 91 zákona o azylu, při jejichž splnění je dána překážka vycestování, tak nejsou totožné s těmi, které jsou zkoumány z hlediska § 12 zákona o azylu, a soud se tak těmito podmínkami musí zabývat samostatně. Správní orgán i soud musí tedy předně zjistit, zda by vycestováním mohlo dojít k ohrožení života cizince nebo jeho svobody. Krajský soud své rozhodnutí opřel o závěr, podle něhož nebylo prokázáno, že by stěžovatel byl ve své vlasti pronásledován z důvodů podávaných ustanovením § 12 zákona o azylu, a nelze tak mít za to, že by v případě jeho návratu do země původu byl jeho život nebo svoboda ohrožen z důvodů uvedených v § 91 téhož zákona. Ani další podmínky, při jejichž splnění by byla dána překážka vycestování, podle krajského soudu splněny nejsou. Soud sice připustil skutečnost, že na území Severní Osetie dochází k teroristickým útokům, což ostatně ani žalovaný ve správním řízení nezpochybňoval, avšak z informací založených ve správním spisu o zemi stěžovatelova původu dovodil, že politická a bezpečnostní situace se ve srovnání s rokem 1999 stabilizovala. Tyto informace vyplývají z podkladů správního rozhodnutí, které nebyly stěžovatelem v průběhu správního řízení nijak zpochybněny. Pokud v průběhu řízení před krajským soudem byly stěžovatelem předloženy zprávy o jednotlivých incidentech, k nimž v zemi jeho původu došlo, pak z těchto zpráv skutečně vyplývá, že jednotlivé kriminální a teroristické činy, na něž stěžovatel poukazuje, jsou příslušnými orgány v rámci možností vyšetřovány. Za této situace nelze ničeho podstatného vytknout závěru krajského soudu, podle něhož stěžovatelem namítané činy v zemi jeho původu nejsou překážkou vycestování, jak je podávána z § 91 zákona o azylu, neboť za situace, kdy kriminální jednání a teroristické útoky, které se příslušné orgány v zemi

původu žadatele o azyl snaží vyšetřovat a postihovat, přitom situace ohledně takových činů se z dlouhodobého hlediska stabilizuje, mimo jiné právě z toho důvodu, že tyto činy jsou příslušnými orgány vyšetřovány, nelze přisvědčit názoru opačnému. Vychází-li Nejvyšší správní soud při posouzení této otázky z článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), jenž stanoví zákaz mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, a nahlíží-li prostřednictvím tohoto ustanovení na skutečnosti zjištěné žalovaným ve správním řízení, pak navíc konstatuje, že ze všeobecného kontextu situace v zemi stěžovatelova původu nevyplývá, že by jeho osobní situace byla horší než situace většiny ostatních osob žijících v zemi stěžovatelova původu. Pokud jde o pronásledování z údajně náboženských důvodů, potom zřetelný poukaz na konkrétní příkoří, jehož se mělo stěžovateli dostat, chybí zcela.

Použil-li tedy krajský soud pro zkoumání překážky vycestování ustanovení § 91 zákona o azylu, zkoumal-li podmínky pro konstataci překážky vycestování samostatně a odděleně od podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a učinil-li závěr, že taxativně stanovené podmínky, při jejichž splnění je dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, nelze rozšiřovat, přitom tyto zákonem stanovené podmínky nejsou v případě stěžovatele s ohledem na zjištěný skutkový stav splněny, pak při svém rozhodování použil správný právní předpis a jeho ustanovení vyložil správně. Námitce nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v řízení před krajským soudem tak Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu